

РЕШЕНИЕ

№ 26296

гр. София, 06.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9779** по описа за **2024** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Агенция "Пътна инфраструктура" /АПИ/, депозирана чрез юрисконсулт Х. К., против Решение № 2575/30.05.2024 г., постановено по АНД № 16160/2023 г. по описа на Софийски районен съд, /СРС/, наказателно отделение /НО/, 96-ти състав, с което е отменен Електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН] на АПИ. Със същия на "ПИМК" ООД, [населено място], общ. Р., обл. П., е наложена имуществена санкция в размер на 2500,00 лева, на основание чл. 187а, ал.2, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, вр. чл.179, ал.3б ЗДвП, за нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно поради неправилно приложение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 НПК. Оспорват се изводите на съда, че за нарушение на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш, с доводи, че нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП предвижда възможност за издаване на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, но в ал. 7 от същата разпоредба е предвидено, че по отношение на електронния фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 10. Твърди се също, че издаването на електронен фиш за нарушение на чл.179, ал.3 - 3в ЗДвП е предвидено и в нормите на чл.167а, ал.2, т.8 ЗДвП и чл.167а, ал. 4 от

ЗДвП. Оспорват се и изводите на СРС за неясно формулиране на административнонаказателното обвинение, предвид непосочване на размера на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП, с твърдение, че такъв реквизит на ЕФ не е предвиден в разпоредбата на чл.189ж, ал.1 ЗДвП. Според касатора процесният ЕФ съдържа всички изискуеми от тази разпоредба реквизити. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което процесният ЕФ да бъде потвърден. Претендират се разноски, на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН.

Ответникът, "ПИМК" ООД, [населено място], общ. Р., обл. П., чрез процесуалния си представител адв. М. К., в представен писмен отговор и становище, оспорва касационната жалба по подробно изложени съображения. Навежда доводи и за други нарушения при издаване на ЕФ, непосочени в решението на СРС, включително маловажност по чл. 28 ЗАНН. Позовава се и на европейското законодателство в тази насока с твърдения, че националната правна уредба не съответства на Директива 1999/62/ЕО и на приложимите актове от правото на ЕС - Регламент за изпълнение /ЕС/ 2020/204, респективно 2009/750/ЕО: Решение на Комисията от 6 октомври 2009 г. В тази връзка е направено искане за оправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС във връзка с тълкуване на нормите на Директива 1999/62ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури по пет конкретни въпроса, формулирани в представена на 18.04.2024 г. молба и спиране на настоящото производство до произнасяне на СЕС по тези въпроси. Претендира присъждане на разноски по представен списък. При условията на евентуалност в случай, че молбата му не бъде уважена, прави искане производството по делото да бъде спряно до произнасяне на СЕС по преюдициално запитване, отправено от Административен съд – Хасково, по което е образувано дело С-61/2023 г. В становище до АССГ от адв. ЕЛ. Т. се сочи, че по посоченото дело СЕС се е произнесъл с Решение от 21.11.24 г., в което се приема, че посочената норма на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на ЕП и на ЕС от 17.06.1999 г., с оглед изискването за съразмерност не допускат система от наказания, която е предвижда глоба/имущ. санкции с фиксиран размер за всички нарушения на правилата, относно предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, поради което решението на СРС като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, 4-ти касационен състав, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е Електронен фиш /ЕФ/ № 8504654327на АПИ. Със същия на "ПИМК" ООД, [населено място], общ. Р., обл.П. е била наложена имуществена санкция в размер на 2500,00 лева, на основание чл. 187а, ал.2, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, вр. чл.179, ал.36 ЗДвП, за

нарушение по чл. 102, ал. 2 ЗДвП.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел за установено, че от събраните в хода на въззивното производство доказателства безспорно е установено описаното нарушение, като за посоченото ППС изцяло не е била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, тъй като за посоченото ППС нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. СРС приема, че от представените от жалбоподателя писмени доказателства, вкл. и от извлечение от кореспонденция по имейл не се е установило неподаването на данни за изминато разстояние да се дължи на техническа неизправност на Електронна система за събиране на тол такси. Собствеността и вписания ползвател на процесното МПС са установени от справката от ОПП-СДВР.

За да отмени обжалвания пред него ЕФ СРС приема, че не е спазена процедурата, предвидена в закона, за ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател. Това е така, защото ангажирането на административнонаказателната отговорност по чл. 179, ал.3б ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж ЗДвП е недопустимо.

По тези съображения, подробно мотивирани, СРС е отменил ЕФ като издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

След като извърши служебна проверка на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Касационната инстанция споделя мотивите на въззивния съд, че към датата на извършване на процесното нарушение законодателят е предвидил възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл.179, ал.3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл.179, ал.3б от ЗДвП, поради което издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение е незаконосъобразен и следва да бъде отменен само на това основание.

Така, съгласно чл. 189е, ал.1 и 2 от ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл.179, ал. 3 - Зв се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал.1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал.3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл.10, ал.2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал.2). Посочената разпоредба ясно и категорично постановява, че за административни нарушения по чл.179.ал.3 - Зв се съставят актове за административни нарушения, както и компетентността на органите, които ги съставят.

По същият категоричен начин, следващата разпоредба – на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП постановява, че при нарушение по чл.179, ал.3, установено и заснето от електронната

система по чл.167а, ал.3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател, описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура". В тази връзка следва да се посочи, че размерът на дължимата такса по чл. 10, ал. 1 т.2 от ЗП, за неплащането на която е издаден ЕФ, както и по какъв начин същата е била изчислена, не са сред задължителните му реквизити, поради което, противно на доводите на СРС, настоящият съдебен състав приема, че непосочването им не е съществено нарушение във формата на акта.

И двете посочени разпоредби са приети с един и същи закон, за изменение и допълнение на ЗДвП, обн. в ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г. и се намират в глава седма от закона, озаглавена "АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНА ОТГОВОРНОСТ".

Правилен е изводът относно приложение на чл.2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 и че в случая едва след уведомяване от страна на доставчика на електронна услуга за събиране на пътни такси на собственика и ползвател на ППС относно отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и при проявено бездействие от ползвателя на услугата, е следвало да се пристъпи към ангажиране на АНО на водача на процесното ППС, като последвалата нормативна уредба в сила от 01.01.2024 г. в чл.10б, ал.7-9 от ЗП съобразява това изискване. В случая не се установява, нито се твърди това уведомяване да е било предприето и да е предложена възможност за отстраняване на нередовността, преди да се образува административнонаказателно производство.

Въззивният съд е изложил подробни мотиви в тази връзка, които настоящата касационна инстанция не намира за нужно да преповтаря.

На следващо място, настоящата касационната инстанция споделя извода, че наложеното наказание е непропорционално на тежестта на извършеното нарушение като съобразява в тази връзка Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/ 2023 г. на СЕС, съгласно което член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал. 2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационната жалба, решението на СРС

следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателно, но недоказано е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски. Това е така, тъй като липсват каквито и да е доказателства за заплатено за настоящото производство адвокатско възнаграждение. Предвид това разноски не следва да бъдат присъждани.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2575/30.05.2024 г., постановено по АНД № 16160/2023 г. по описа на Софийски районен съд, /СРС/, наказателно отделение /НО/, 96-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: